UNIVERSITY OF GOTHENBURG

KULTURARVSAKADEMINS DAG

12 oktober 2016

KULTURARVSAKADEMINS DAG

Kulturarvsakademins dag arrangerades för första gången 12 oktober 2016 och kommer i de närmsta åren vara ett årligt återkommande event under vecka 41. Olika sektorer intresserade av kulturarvsfrågor erbjuds då en möjlighet att mötas. Kulturarvsakademins dag ska vara en plattform där samverkansprojekt kan uppstå och utvecklas.

2016 års kulturarvsakademidag hade till syfte att presentera akademins nya organisation och upplägg och att sätta fokus på Farokonventionen. Konventionen är tänkt att kunna användas i kommande samverkansprojekt som ett ramverk att förhålla sig till.

De medverkande deltagarna under dagen engagerades också i en workshop för att diskutera fram en vision om kulturarvsakademins syfte och innehåll.

Program den 12 oktober 2016

- Farokonventionen presenteras av Cathrine Mellander Backman, Riksantikvarieämbetet
- SOM-rapport om kulturarv presenteras av Daniel Brodén; Göteborgs universitet
- Gemensam presentation om delaktighetsperspektivet från de fyra forskningsfälten, CCHS (Centre for Critical Heritage Studies)
- Workshop kring frågeställningar om kulturarvsakademins syfte och innehåll

Text och sammanställning: Anna Härdig
Foto: Jenny Högström Berntson & Anita Synnestvedt

KULTURARVS AKADEMIN

GÖTEBORGS UNIVERSITET

KULTURARVSAKADEMINS ORGANISATION

Kulturarvsakademins organisation består av en styrgrupp med 11 personer som representerar

- Statliga museer (VKM) (1)
- Museer i form av en stiftelse (BM) (1)
- Kommunala museer (Museinätverk Väst) (1)
- Västra Götalandsregionen/Västarvet (1)
- Kulturförvaltningen Göteborgs stad (1)
- Riksarkivet/Landsarkivet i Göteborg (1)
- Göteborgs universitet (CCHS) (5)

Två koordinatorer; en från Göteborgs universitet och en från Västarvet organiserar, genomför och återrapporterar verksamheten på uppdrag av styrgruppen. Ett nätverk ska byggas upp bestående av representanter för universitet och högskolor och kulturarvssektor med arkiv, bibliotek, museer och andra minnesinstitutioner. Inom nätverket finns arbetsgrupper som är engagerade i olika aktiviteter, projekt och tematik rörande kulturarv.

CENTRUM FÖR KRITISKA KULTURARVSSTUDIER

Centre for Critical Heritage Studies (CCHS)

Centrum för Kritiska Kulturarvsstudier vid Göteborgs universitet berör frågor kring vad ett kulturarv är och upplevs. Hur används och uppfattas kulturarv på dagens olika samhällsarenor? Hur upplevs det i vår globaliserade värld? Syftet med forskningen på Centrum för Kritiska Kulturarvsstudier är att hitta alternativa och kritiska tolkningar av kulturarvet i dess samtid. Kulturarvsakademin är en del av detta centrum tillsammans med fyra olika kluster och ett temablock som handlar om ny teknik och kulturarv.

Forskning som bedrivs i de fyra klustren är fokuserad på följande:

Delaktighet, hälsa och kulturarv;

Här berörs behovet av att inkludera och skapa delaktighet för människor gällande olika kulturarvsfrågor. Relationen mellan kulturarv och människors fysiska och psykiska hälsa är ett ganska outforskat område. Forskningen har oftast fokuserat på platser och föremål när det gäller kulturarv och mindre på vilken betydelse detta har för människors hälsa. Fokus i den här forskningen ligger på den lokala kunskapen om ett kulturarv. Medborgarna bjuds in för att delta i forskningen. Det kan handla om alltifrån museum till motionsspår, eller hur man i ett flyktingläger skapar förståelse för den plats man hamnat på.

Delaktighet, stad och landskap;

Här ligger fokus på människors delaktighet när det gäller förändringar i stadens liv, planering och framtid. Människor ska kunna ta del av hur städer och landskap utvecklas när nya historiska lager läggs. Med detta följer många intressanta motsättningar; det publika och det privata, det allmännyttiga och det kommersiella, det officiella och det vardagliga. Exempelvis finns det ett pågående street art-projekt i Rom, där konsten utnyttjas för en bättre utveckling i ett visst område. I Berlin jobbar en etnograf just nu med att se över frågor om stadsplaneringen ur ett kulturarvsperspektiv.

Delaktighet, arkiv och kulturarv;

För att människor enklare ska kunna ta del av kulturarv är det viktigt att digitaliseringen sätter igång på allvar. Detta är både en möjlighet och en utmaning. Vad är det för delaktighet som avses? Kan alla delta trots digitaliseringen? Blir det lättare för en grupp som är van vid det digitala och svårare för en annan? Det handlar om att engagera allmänheten i forskningen. Forskningen ska i sig inte ses om svävande eller rörig, detta trots att det rör sig om arkiv i ordets bredaste bemärkelse. Forskningen handlar både om och genomförs med arkiv i en digital värld, något som gärna refereras till som ett postkolonialt socialt universum. Arkiv är alltid i tillblivelse, det gäller att förstå vikten av ett system för denna rörliga komplexitet och ett nytänkande inom fältet. Minnespraktiker som tidigare uteslutits, såsom ljud, tal, drömmar och kroppar, ska få utmana arkiven och det digitala. Forskningen ska bidra med förståelse för arkiven och de storskaliga, digitala projekten.

Delaktighet, globalisering och kulturarv;

Fokus i den här forskningen ligger på hur man på ett kritiskt och interdisciplinärt sätt kan återanvända och bruka kulturarvet i samtiden. Detta gäller både för artefakter, praktiker eller idéer om det förflutna. Forskningen berör dessa processer på både lokal, nationell och global nivå, och ur politiska, ekonomiska och sociala perspektiv. På detta vis kan arenor skapas där människor blir delaktiga medskapare av det förflutna, samtiden och framtiden.

FAROKONVENTIONEN

Farokonventionen – Europarådets ramkonvention om kulturarvets samhälleliga värde, är den senaste i raden av kulturarvskonventioner som tillkommit på initiativ av Europarådet. Arbetet med att tolka Farokonventionens innebörd har pågått på Riksantikvarieämbetet sedan 2011. Hittills har 17 av 47 länder skrivit på. Allt fler länder är på gång, näst på tur står sannolikt Finland.

Konventionen har tagits fram i en tid då många genomgripande samhällsförvandlingar påverkar Europa. Dessa tar sig form i migration, demografiska förflyttningar från landsbygd till stad och minskade resurser. De här samhällsförändringarna pågår inte bara i Europa, utan liknande saker sker även i resten av världen. Detta kräver att man i en större utsträckning än tidigare slår vakt om de demokratiska värdena och de fortsatt öppna institutionerna.

Farokonventionen har även tillkommit i en tid som speglas av ett ökat ett informationsflöde. Här tillskrivs exempelvis sociala medier och övrig digitalisering. Idag tillmäts kulturarvet marknadsekonomiska värden. Farokonventionen ska kunna svara på alla dessa nya utmaningar. Det behövs nya strategier som ska peka ut en ny riktning för kulturarvet. Just nu saknas en tydlig riktlinje för hur man faktiskt bör göra och förhålla sig.

Frågorna tar avstamp i den stora geopolitiska förändring som skedde efter Berlinmurens fall 1989, samt stridigheterna på Balkan under 90-talet. Dessa konflikter kom att bli några av de svåraste i Europa sedan andra världskriget. Det rörde sig dessutom om interna konflikter som riktade sig direkt mot historien, där den ena gruppen systematiskt utplånade den andra gruppens kulturarv. Den mest kända av dessa händelser är förstörelsen av bron i Mostar. På grund av sin kulturella eller religiösa identitet tvingades människor att flytta därifrån. Det finns ett stort problem i att olika kulturella identiteter lever sida vid sida helt utan gemenskap.

Farokonventionen är inget skyddsinstrument, utan berör mer frågan om *vad* vi bevarar och *varför* samt för *vem*. Syftet handlar även om att nå bortom enbart det fysiska bevarandet och att interagera kulturavet i olika processer. Farokonventionen betonar arbetet med den sociala hållbarheten, och erkänner de politiska värden som hör till kulturarvet. Konventionen ska även kunna verka som en försonande kraft vid eventuella konflikter. Målet är att verka för ett fredligt Europa, ur ett tydligt europeiskt perspektiv. Detta som ett komplement till exempel UNESCO, som inte fått det genomslag man hoppats på i hur kulturarv hanteras vid krigskonflikter.

Farokonventionen ska jobba för att binda samman ett europeiskt kulturarv med de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. På så vis vill Farokonventionen verka i andan av Europas moraliska samvete, med kärnuppdraget att försvara demokrati och rättigheter.

Konventionen ska fungera jämsides med nationella lagstiftningar i Europa. Målet är att uppnå en sammanhållning, socialt och politiskt. Lokala regler ska inte överskuggas, utan erbjudas ett nytt förhållningssätt till vad kulturarv är. Det måste inte vara territoriellt eller folkligt begränsat, utan ska kunna förmedlas oavsett ägaranspråk. Ett resultat av detta kan vara att urvalet tolkningar inte är förbehållna endast experter, utan ska kunna ske utifrån ett inkluderande motiv.

Vissa krafter i samhället vill använda kulturarvet för att cementera en nationell sammanhållning. Farokonventionen vill att kulturarvet ska öppnas för att alla människor ska kunna känna sig delaktiga i ett gemensamt kulturarv. Kulturarvsgreppet ska vidgas och man ska jobba för att ena Europa i en social och ekonomisk värdegrund.

Farokonventionen bygger på att kulturarvet ständigt måste definieras i förhållande till samhälleliga förändringar. Att kulturarvets natur är interaktiv och hela tiden måste omdefinieras kan verka självklart, men är inte hugget i sten. Det får aldrig ses som något statiskt eller oföränderligt.

Farokonventionen har många positiva sidor, däribland ökad delaktighet och engagemang för kulturarvet. Akilleshälen kan bli den höga ambitionsnivån som speglas i den önskade genomgripande roll kulturarvet förväntas spela på alla möjliga nivåer. Den förändrade målinriktningen skulle kräva helt andra sätt för att kunna ta hand om medborgardialogen. Det behövs även en helt annan typ av kunskap på museer och i fält. Detta är både resurskrävande och spännande samtidigt. Kulturarvet har redan en tydlig resonans i våra samhällen. En invändning mot allt detta kan vara att kulturarvet aldrig får bli ett redskap eller ett verktyg för andra att använda. Kulturarvet har ju även sitt egenvärde.

Under Kulturarvsakademidagen var det fokus på delaktighet. Heritage Communities som fenomen fick därför lite extra utrymme i den presentation Cathrine Mellander Backman gjorde av konventionen och dess möjligheter och även svårigheter.

Fenomenmuseet bibliotek i kraft 2011

HERITAGE COMMUNITIES

Medborgarnas rätt att ta del av tolkningen av kulturarvet kallas av Farokonventionen för Heritage Communities. De bildar kulturella gemenskaper som ser på kulturarvet ur ett annat perspektiv än experter tidigare gjort.

Medborgardialogen är både viktig och motsägelsefull. Grupptänkande ska undgås, men det är ändå svårt att komma hela vägen fram. Fokus ska ligga på individerna, men Heritage Communities utgör ju ändå en grupp. Är detta bra eller dåligt? Trots allt har varje individ rätt att ta del av det vi kallar kulturarv och Heritage Communities är en ny plattform för detta. Det är ett koncept som gör det möjligt att definiera kulturella gemenskaper med referenser till kulturarv.

En grupp traktar eller definierar ett specifikt kulturarv. Att gruppen gemensamt värdesätter bevarandeperspektivet är ganska nedtonat. Fokus ligger istället på hur kulturarvet ska kunna interageras och göra nytta. Helt enkelt ett brukarperspektiv utifrån social och ekonomisk hållbarhet. Experten får istället rollen att medla mellan olika anspråk och att fortsätta se kulturarvet ur ett bredare perspektiv. På så vis blir experter och allmänhet partners i ett mer representativt kulturarv.

Kulturarvet handlar inte enbart om det förflutna, det handlar lika mycket om nutiden. Det är dynamiskt och framkallar reflektion. Farokonventionen vill bidra till en kreativ process i tolkningen av kulturarvets mening och betydelse. Det ska finnas en stark betoning på demokrati och medborgarperspektiv. Experter ska inte ensamma bestämma vad som är normen, utan normen ska tas fram i en dialog mellan experter och medborgare. Medborgarna ska därmed ges en mer aktiv roll i definierandet av kulturarv än vad de givits innan. Man vill väja för den problematik kulturarvet kan ha i nationsbyggande, och istället betona individen och den större bilden. Det är en stor ambition, med politiskt ideologiska argument. Det handlar inte om hur, utan varför och för vem. Detta kan såklart bli svårt att omsätta i en god praktik.

Att allt detta kan låta lite luddigt är avsiktligt. Även om det vaga kan bli problematiskt måste individen ändå, i en demokratisk anda, ges möjlighet att uttolka ett kulturarv. Men hur blir det då när olika intressen och tolkningar möts? Hur ska man kunna jämka dem mot varandra? Trots goda intentioner finns såklart risken med att den enskildes röst körs över av andra intressen. Hur blir det om folk och grupper med extrema åsikter utgör en majoritet i tolkningen av ett visst kulturarv? Kulturarvsprocessen ska syfta till förlikning, men räcker det?

Den starka betoningen på individen kan vara svår att hantera, därför är det viktigt att experterna fortsätter finnas med som medlare mellan olika grupper och individer när dessa gör anspråk på ett kulturarv. Annars finns alltid risken att extrema åsikter tar över och lägger beslag på värderingarna. Här krävs nya rutiner och resurser för att Farokonventionen ska kunna uppfylla sin mening till fullo. Om grupper med extrema åsikter blir normen i ett samhälle finns risken att Farokonventionen, via Heritage Communities, blir ett legaliserat verktyg för att driva igenom extrema tolkningar och värderingar. Något som ska verka för något gott kan då vändas till att verka för något ont. Därför måste man också ta Farokonventionen med lite försiktighet.

Legitimitetsfrågan står i centrum. Vem har egentligen tolkningsföreträde? Att vara medveten om problematiken gör att medborgardialogen kan utvecklas och stärkas. Ytterligare en utmaning är i vilken utsträckning exempelvis politiker och andra beslutsfattare kan ta till sig av medborgarnas åsikter. Europarådet har till och med tagit fram en slags kod för hur slutprocessen skulle kunna gå till. Arbetet med kunskap och tillgänglighet är en central fråga som ska vara en del av alla relaterade utbildningar. Det återstår dock många frågor att lösa. Till exempel hur de juridiska instrumenten ska kunna förhindra missbruk i sociala medier och av digitalisering.

Idag har vi en mångfacetterad bild av vad digitala medier kan göra. En av möjligheterna med Heritage Communities och digitala medier är att man kan rekonstruera förstörda minnen. Idag är det till exempel lätt att plocka fram bilder i Google Streetview över hur Tohoku i Japan såg ut före och efter jordbävningen 2011. Personer kan fritt lägga ut vad de vill på nätet.

Farokonventionen och Heritage Communities kan ses som ett tidsdokument av 90-talets kulturarvsproblematik. Det rör sig om aktuella frågor som måste drivas fram. Konventionen kan därför hjälpa kulturförvaltningar att utveckla sitt arbete genom att inspirera till olika aktiviteter.

Exempel på Heritage Communities

* Interbau var en arkitekturutställning i Västberlin 1957. Då såg man uppbyggandet av det sönderbombade kvarteret som ett fred- och gemenskapsbyggande projekt. Det var också ett väldigt tydligt avståndstagande från hur man tidigare hade byggt i Tyskland.

* I Dresden ligger Frauenkirche, en kyrka som bombades sönder av de allierade 1945. Kyrkan sågs länge som ett förlorat kulturarv, tills det på 90-talet bestämdes att den skulle återuppbyggas. Samhället mobiliserade kraft för att återställa sitt förlorade monument. Återuppbyggandet hade en oerhört symbolisk betydelse, det blev ett aktivt historiebruk. Kyrkans nya tornspira smiddes av sonen till en av de brittiska bombflygare som förstörde den. Tyvärr har kyrkan idag blivit en plats där nynazister samlas för att demonstrera. Detta understryker problematiken med att kulturarv kan fungera som ett sådant starkt politiskt och symboliskt sprängstoff. Kanske hade situationen dock varit likadan även om kyrkan fortfarande legat i ruiner, vem vet.

Den återuppbyggda Frauenkirche i Dresden (Foto: Pixabay)

* Hela staden Venedig är ett världsarv och tyngs av massturism. Detta har gjort att befolkningen har fått det svårare. Det finns inga vanliga yrken som inte har att göra med turism, hyrorna är skyhöga och det är svårt att leva en vardag där caféer är konstant fullsatta och postkontoren inte fungerar. Förslag finns för att påverka politiker till att ta tillbaka vissa delar av Venedig till lokalbefolkningen. Initiativet kallas 40xVenezia.

* Berlins stadsslott sprängdes 1950. I ett försök att navigera runt det kontroversiellt historiska arv platsen och tomten står för, ska en rekonstruktion av slottet uppföras. Projektet stöds av ett starkt kapital från lokala och nationella politiker. Den nya versionen av slottet är redan under uppbyggnad

och ska namnges Humboldtforum efter forskaren och upptäcktsresanden Alexander von Humboldt. Humboldtforum ska inhysa delar av Humboldtuniversitetet och bli ett center för kultur och vetenskap. På detta vis hoppas man kunna läka sår i stadsrummet. Det kan dock ses som en problematiserad och kontroversiell historiesyn, där historien tonas ned och göms undan i en diskussion om etiska värden och marknadsföringssyften.

* Marseille i Frankrike har länge haft problem med fattigdom, kriminalitet och motsättningar mellan olika grupper av människor. Farokonventionen har då utvecklat ett projekt kallat Faro Steps som handlar om att sprida den kollektivt delade historien med hjälp av bland annat konstnärer, handelspersoner, migranter och lokalbefolkning. Dessa personer får berätta sin egen historia, och man hoppas att på så vis kunna öka förståelsen och igenkänningen mellan olika grupper.

* Stari Most är en historisk bro, från början invigd 1566, i Mostar, nuvarande Bosnien-Hercegovina. Bron förstördes 1993 under kriget i Bosnien. Efter kriget rekonstruerades bron och 2004 kunde man återinviga den. Idag står den på UNESCO:s världsarvslista. Problematiken kring brons rekonstruktion kan dock återfinnas på flera plan. Bron var länge en turistattraktion, men forskning visar på att kulturarv som förstörts i krig och sedan återuppbyggts tar tid att återfå sin attraktionskraft för turisterna. Dessutom känner sig flera grupper i Bosnien exkluderade, eftersom bron för dem står för något annat och inte nödvändigtvis något bra. I rekonstruktionen av bron har man, både på ett lokalt och nationellt plan, gått förbi dessa grupper.

Den rekonstruerade bron i Mostar (Foto: Creative Conmmons: Sven Wolter)

KULTURARV I FÖRÄNDRING

- Mönster och vidgade perspektiv

Kulturbegreppet är flytande och svårbegränsat. Daniel Brodén, film- och kulturvetare, tar fasta på detta i en rapport för Centrum för Kritiska Kulturarvsstudier (CCHS). Rapporten är baserad på statistik från SOM-insitutet (Samhälle, Opinion och Medier).

Daniel Brodén, som tidigare skrivit en SOM-rapport om svenska folkets kulturvanor, försöker med den aktuella rapporten problematisera vilka aktiviteter som kan förstås i termer av kulturarv.

Undersökningen utgår ifrån strategiska urval av SOM-data och är byggd på reflektion snarare än systematik. Rapporten ska simulera en tanke kring vad kulturvanor kan vara, inte vad som är rätt eller fel. Systematiken tar bland annat fasta på sociala faktorer, exempelvis kön, om den svarande tillhör arbetarklass eller annat.

Rapporten kom att visa på en del intressanta statistiska mönster. Till exempel visar det sig att de personer som är negativt inställda till flyktingmottagande inte heller i någon större utsträckning har besökt eller tagit del av platser och aktiviteter kopplade till det nationella kulturarvet, som museer, fornminnen eller teatrar. Alltså, om man är negativt inställd till "andra" kulturer är man även mindre aktiv eller deltagande när det gäller sitt "eget" kulturarv.

Ett annat mönster är att högutbildade är mer aktiva i kulturaktiviteter än lågutbildade. Likaså tar äldre personer i högre grad del av kultur på landsbygden. Enligt statistiken är dock de som, generellt, är mest aktiva när det gäller olika kulturarvsrelaterade aktiviteter en högutbildad kvinna.

WORKSHOP

Frågeställningar att utgå från i workshopen:

Hur vill du att Kulturarvsakademin ska fungera för att underlätta ditt arbete?

Hur påverkar Farokonventionen vårt arbetssätt?

Vilka gemensamma aktiviteter skulle ni vilja se inom ert tema?

Utifrån detta, hur hoppas ni att en löpsedel för en nyhet om kulturarvsakademin ser ut år 2020?

FÖRSLAG TILL LÖPSEDLAR FÖR KULTURARVSAKADEMIN:

KULTURARV I RÖRELSE

Den 11:e oktober 2020 anordnar Kulturarvsakademin en internationell konferens om individer som bärare av kulturarv i ett globalt perspektiv!

- Konflikthantering
- Medborgardelaktighet
- Rekonstruktioner av förlorade minnen

ON STAGE: Michelle Obama

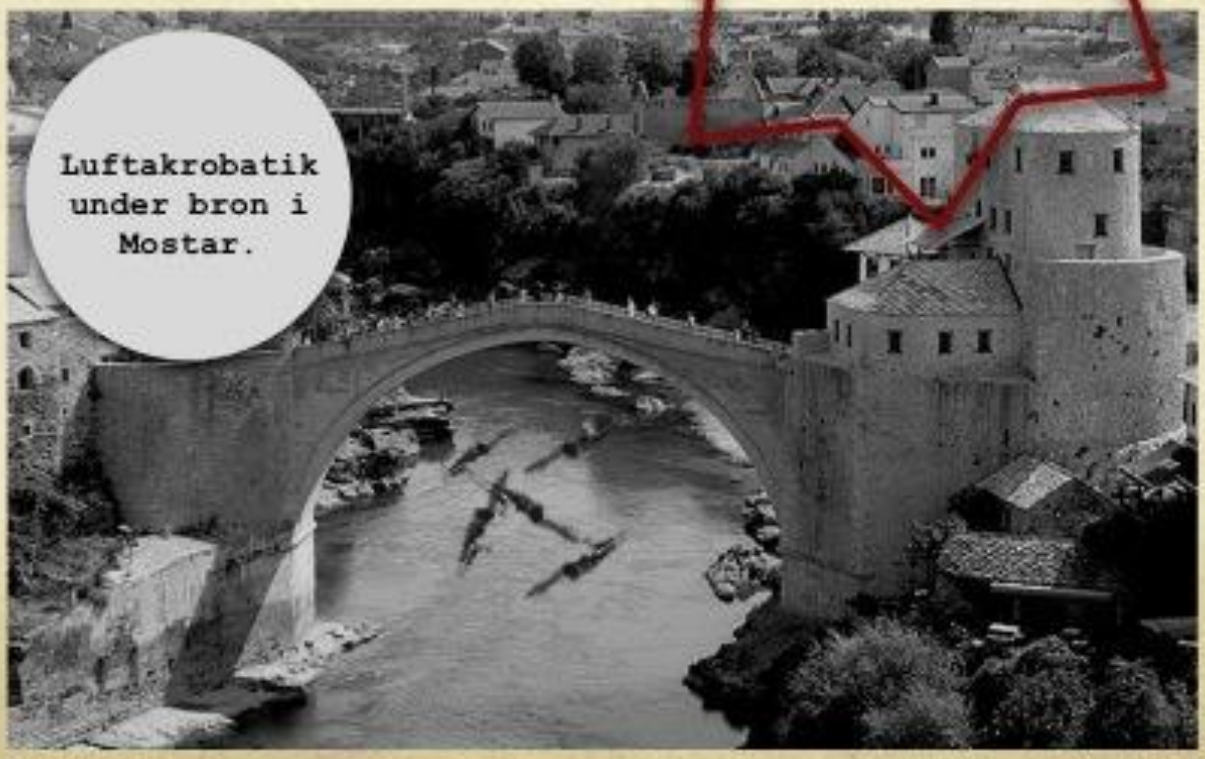

Luftakrobatik under bron i Mostar.

KEBAB
ÄR EN DEL AV KULTURARVET
- ÄR DET HÄLSOSAMT?

Farokonventionen har gett nya intryck och diskussioner i våra verksamheter.

- Vad är relevant?
- Självkritik

Gemensam web-portal för projekt på universitet och i region

Seminarieserie utifrån klusterteman

SAMMANSTÄLLNING AV WORKSHOPEN

Hur vill du att Kulturarvsakademin ska fungera för att underlätta ditt arbete?

KULTURARVSAKADEMIN SKA VERKA SOM:

- ✓ Plattform
- ✓ Växtkraft
- ✓ Transformator
- ✓ Nätverk
- ✓ Forum
- ✓ Kontaktyta
- ✓ Samordnare

DET GÖR KULTURARVSAKADEMIN GENOM:

- ✓ Teori/praktik som möts
- ✓ Omvärldsbevakning och spaning
- ✓ Förmedling av kompetenser
- ✓ Kunskapsutbyte
- ✓ Samarbeten
- ✓ Kritisk granskning för att kunna vara ”en röst”
- ✓ Brobyggande
- ✓ Gränsöverskridande arbeten

HUR PÅVERKAR FAROKONVENTIONEN VÅRT ARBETSSÄTT?

FARO-konventionen ger förutsättningar för:

- ✓ medvetenhet kring kulturarvets betydelse och mångfacettering (definierat i bredare perspektiv)
- ✓ självkritik kring egen verksamhet
- ✓ nya målgrupper kring materiellt och immateriellt kulturarv
- ✓ nya perspektiv på kommunikation/dialog

VILKA GEMENSAMMA AKTIVITETER SKULLE NI VILJA SE?

- ✓ söka gemensamma projektmedel
- ✓ ordna gemensamma konferenser
- ✓ trycka gemensamma publikationer
- ✓ utveckla utbildningar
- ✓ kartlägga och inventera för att göra gemensamma presentationer

Teman att fokusera på:

- ✓ svårdokumenterat kulturarv
- ✓ dokumentation av immateriellt kulturarv
- ✓ utställning/gestaltning
- ✓ ABM:s roll
- ✓ normkritiska perspektiv på samlingarna
- ✓ Marseille (praktiska europeiska exempel som presenterades under FARO-konventionen)
- ✓ tillgänglighet i ett brett perspektiv
- ✓ FARO-konventionen
- ✓ former för utbyte mellan praktik och akademi
- ✓ digitala verktyg – dokumentation

2017

3 MAJ

- Avstämning från arbeten som pågår i arbetsgrupperna
- Presentation och diskussion kring Regeringens Kulturarvsproposition

11 OKTOBER

”Forum Kulturarv”

- En mässa med utställare som visar sina pågående, planerade och avslutade (med önskan om fortsättning) projekt, arbeten m.m.
- Två keynote speakers föreläser om aktuella teman rörande kulturarv

För kontakt och information:

Anita Synnestvedt, Göteborgs universitet, telefon: 0706-60 85 44
anita.synnnestvedt@archaeology.gu.se

Monica Gustavsson, Västarvet, telefon: 0706-46 12 74
monica.i.gustafsson@vgregion.se

Hemsida: http://criticalheritagestudies.gu.se/

Facebook: Centre for Critical Heritage Studies at the University of Gothenburg